

Sygn. akt XXVC 1730/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 sierpnia 2016 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie XXV Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący: **SSO Dorota Kalata**

Protokolant: stażysta Martyna Sajdak

po rozpoznaniu w dniu 10 sierpnia 2016 r. w Warszawie na rozprawie

sprawy z powództwa I. **F.**

przeciwko **Skarbowi Państwa - Prezesowi Sądu Okręgowego w Warszawie i Prezesowi Sądu Rejonowego dla Warszawy - Śródmieścia w Warszawie**

o zapłatę kwoty 135.000 zł i ustalenie

I. oddała powództwo;

II. odstępuje od obciążania powódki kosztami procesu, w tym kosztami nieuiszczonej opłaty sądowej od rozszerzonego powództwa.

Sygn. akt XXV C 1730/14

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 4 grudnia (...). powódka I. F. wniosła przeciwko Skarbowi Państwa reprezentowanemu przez Prezesa Sądu Okręgowego w Warszawie i Prezesa Sądu Rejonowego dla Warszawy-Śródmieścia w Warszawie o **zasądzenie od pozwanego na rzecz powódki:**

1. **kwoty 5.000 złotych** tytułem zadośćuczynienia (za wyrządzoną krzywdę) za szkodę niemajątkową wyrządzoną poprzez samo tylko wydanie przez Sąd Rejonowy dla Warszawy-Śródmieścia w Warszawie VI Wydział Cywilny niezgodnego z prawem, natychmiast wykonalnego, postanowienia z dnia 12 sierpnia 2011 r. o udzieleniu zabezpieczenia sygn. akt VI C 887/11 - doręczone pismem z dnia 7 marca 2012 r.;

2. **kwoty 5.000 złotych** tytułem zadośćuczynienia (za wyrządzoną krzywdę) za szkodę niemajątkową wyrządzoną poprzez samo tylko wydanie przez Sąd Rejonowy dla Warszawy-Śródmieścia w Warszawie VI Wydział Cywilny niezgodnego z prawem, natychmiast wykonalnego, postanowienia z dnia 27 kwietnia 2012 r. o udzieleniu zabezpieczenia (sygn. akt VI C 887/11);

3. **kwoty 5.000 złotych** tytułem zadośćuczynienia (za wyrządzoną krzywdę) za szkodę niemajątkową wyrządzoną poprzez samo tylko wydanie przez Sąd Rejonowy dla Warszawy-Śródmieścia w Warszawie VI Wydział Cywilny niezgodnego z prawem, natychmiast wykonalnego, postanowienia z dnia 21 maja 2012 r. o udzieleniu zabezpieczenia (sygn. akt VI C 887/11);

4. **kwoty 10.000 złotych**, w tym kwotę 9.970 zł tytułem zadośćuczynienia (za wyrządzoną krzywdę) za szkodę niemajątkową oraz kwotę 30 zł tytułem odszkodowania (koszty wpisu od zażalenia) za szkodę majątkową i niemajątkową (krzywdy/zadośćuczynienia) wyrządzoną poprzez samo tylko wydanie przez Sąd Okręgowy w

Warszawie V Wydział Cywilny Odwoławczy niezgodnego z prawem, prawomocnego, postanowienia z dnia 10 października 2012 r. oddalającego zażalenie na postanowienie z dnia 12 sierpnia 2011r. (sygn. akt V Cz 3218/12),

5. **kwoty 10.000 złotych**, w tym kwotę 9.970 zł tytułem zadośćuczynienia (za wyrządzoną krzywdę) za szkodę niemajątkową oraz kwotę 30 zł tytułem odszkodowania (koszty wpisu od zażalenia) za szkodę majątkową i niemajątkową (krzywdy/ zadośćuczynienia) wyrządzoną poprzez samo tylko wydanie przez Sąd Okręgowy w Warszawie V Wydział Cywilny Odwoławczy niezgodnego z prawem, prawomocnego, postanowienia z dnia 10 października 2012r. oddalającego zażalenie na postanowienie z dnia 27 kwietnia 2012r. (sygn. akt VCz 3219/12);

6. **kwoty 10.000 złotych**, w tym kwotę 9.970 zł tytułem zadośćuczynienia (za wyrządzoną krzywdę) za szkodę niemajątkową oraz kwotę 30 zł tytułem odszkodowania (koszty wpisu od zażalenia), za szkodę majątkową i niemajątkową (krzywdy/zadośćuczynienia) wyrządzoną poprzez samo tylko wydanie przez Sąd Okręgowy w Warszawie V Wydział Cywilny Odwoławczy niezgodnego z prawem, prawomocnego, postanowienia z dnia 10 października 2012 r. oddalającego zażalenie na postanowienie z dnia 21 maja 2012 r. (sygn. akt V Cz 3221/12);

7. **kwoty 10.000 złotych**, w tym kwotę 9.970 zł tytułem zadośćuczynienia (za wyrządzoną krzywdę) za szkodę niemajątkową oraz kwotę 30 zł tytułem odszkodowania (koszty wpisu od zażalenia), za szkodę majątkową i niemajątkową (krzywdy/zadośćuczynienia) wyrządzoną poprzez samo tylko wydanie przez Sąd Okręgowy w Warszawie, V Wydział Cywilny Odwoławczy niezgodnego z prawem, prawomocnego, postanowienia z dnia 05 marca 2012 r. sygn. akt V Cz 4046/11), oddalającego zażalenie powódki niesione w sprawie I Co 2118/11;

8. **ustalenie odpowiedzialności pozwanego za wszelkie pozostałe następstwa zdarzeń** (wydanie niezgodnych z prawem w/w postanowień" wymienionych w punktach pozwu od 1 do 7, powodujących szkodę, w tym szkody majątkowe (straty, koszty, utracone korzyści) i szkody niemajątkowe;

9. **zasądzenie od pozwanego na rzecz powódkikwoty 7.500 złotych**, za szkodę majątkową i niemajątkową (krzywdy /zadośćuczynienia) wyrządzoną poprzez samo tylko wydanie przez Sąd Okręgowy w Warszawie, V Wydział Cywilny Odwoławczy niezgodnego z prawem, prawomocnego, postanowienia z dnia 14 listopada 2012 r. sygn. akt V S 340/12 oddalającego skargę na naruszenie prawa wierzyciela do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki w postępowaniu Sądu Rejonowego dla Warszawy - Śródmieścia w Warszawie w sprawie o sygn. akt I Co 2856/09, w tym tytułem szkody majątkowej w wysokości 7.500 zł, ewentualnie tytułem szkody niemajątkowej (wyrządzonej krzywdy) w wysokości 7.500 zł;

10. **zasądzenie od pozwanego na rzecz powódkikwoty 10.000 złotych**, za szkodę majątkową i niemajątkową (krzywdy/zadośćuczynienia) wyrządzoną poprzez samo tylko wydanie przez Sąd Okręgowy w Warszawie, V Wydział Cywilny Odwoławczy niezgodnego z prawem, prawomocnego, postanowienia z dnia 02 października 2014 r. (sygn. akt V S 238/14), oddalającego skargę na naruszenie prawa wierzyciela do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki w postępowaniu Sądu Rejonowego dla Warszawy - Śródmieścia w Warszawie w sprawie o sygn. akt I Co 2856/09, w tym kwotę 10.000 złotych tytułem szkody majątkowej, ewentualnie (roszczenie ewentualne/ alternatywne) kwotę 10.000 zł tytułem szkody niemajątkowej (wyrządzonej krzywdy);

11. **zasądzenie od pozwanego na rzecz powódki kwoty 2.500 złotych**, za szkodę majątkową i niemajątkową (krzywdy / zadośćuczynienia) wyrządzoną poprzez samo tylko wydanie przez Sąd Okręgowy w Warszawie, V Wydział Cywilny Odwoławczy niezgodnego z prawem, prawomocnego, postanowienia z dnia 18 czerwca 2012 r. (sygn. akt V S 162/12) oddalającego skargę na naruszenie prawa wierzyciela do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki w postępowaniu Sądu Rejonowego dla Warszawy - Śródmieścia w Warszawie w sprawie o sygn. akt I Co 2504/11, w tym 2.500 złotych tytułem szkody majątkowej, ewentualnie kwotę 2.500 zł tytułem szkody niemajątkowej (wyrządzonej krzywdy) (roszczenie ewentualne/alternatywne);

12. **zasądzenie od pozwanego na rzecz powódki kwoty 5.000 złotych**, za szkodę majątkową i niemajątkową (krzywdy / zadośćuczynienia) wyrządzoną poprzez samo tylko wydanie przez Sąd Okręgowy w Warszawie, V Wydział Cywilny Odwoławczy niezgodnego z prawem, prawomocnego, postanowienia z dnia 07 listopada 2013 r. (sygn. akt V S 288/13) oddalającego skargę na naruszenie prawa wierzyciela do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki w postępowaniu Sądu Rejonowego dla Warszawy - Śródmieścia w Warszawie w sprawie o sygn. akt I Co 2504/11, w tym kwotę 5.000 złotych tytułem odszkodowania, ewentualnie kwotę 5.000 zł tytułem zadośćuczynienia za szkodę niemajątkową i wyrządzoną krzywdę (roszczenie ewentualne/alternatywne);

13. **zasądzenie od pozwanego na rzecz powódki kwoty 5.000 złotych**, za szkodę majątkową i niemajątkową (krzywdy/zadośćuczynienia) wyrządzoną poprzez samo tylko wydanie przez Sąd Okręgowy w Warszawie, V Wydział Cywilny Odwoławczy niezgodnego z prawem, prawomocnego, postanowienia z dnia 04 września 2014 r. (sygn. akt V S 204/14) odrzucającego skargę na naruszenie prawa wierzyciela do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki w postępowaniu Sądu Rejonowego dla Warszawy - Śródmieścia w Warszawie w sprawie o sygn. akt I Co 1463/14 (poprzednio I Co 2504/11), w tym kwotę 5.000 złotych tytułem odszkodowania, ewentualnie kwotę 5.000 zł tytułem zadośćuczynienia za szkodę niemajątkową i wyrządzoną krzywdę (roszczenie ewentualne/alternatywne);

14. **zasądzenie od pozwanego na rzecz powódki kwoty 5.000 złotych**, za szkodę majątkową i niemajątkową (krzywdy/ zadośćuczynienia) wyrządzoną poprzez samo tylko wydanie przez Sąd Okręgowy w Warszawie, V Wydział Cywilny Odwoławczy niezgodnego z prawem, prawomocnego, postanowienia z dnia 30 października 2014 r. (sygn. akt V S 284/14) odrzucającego skargę na naruszenie prawa wierzyciela do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki w postępowaniu Sądu Rejonowego dla Warszawy - Śródmieścia w Warszawie w sprawie o sygn. akt I Co 1463/14 (poprzednio I Co 2504/11); w tym kwotę 5.000 złotych tytułem odszkodowania, ewentualnie kwotę 5.000 zł tytułem zadośćuczynienia za szkodę niemajątkową i wyrządzoną krzywdę (roszczenie ewentualne/alternatywne);

15. **zasądzenie od pozwanego na rzecz powódki kwoty 5.000 złotych**, za szkodę majątkową i niemajątkową (krzywdy/zadośćuczynienia) wyrządzoną poprzez samo tylko wydanie przez Sąd Okręgowy w Warszawie, V Wydział Cywilny Odwoławczy niezgodnego z prawem, prawomocnego, postanowienia z dnia 03 października 2013 r. (sygn. akt V S 280/13) oddalającego skargę na naruszenie prawa wierzyciela do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki w postępowaniu Sądu Rejonowego dla Warszawy - Śródmieścia w Warszawie w sprawie o sygn. akt I Co 2508/11; w tym kwotę 5.000 złotych tytułem odszkodowania, ewentualnie kwotę 5.000 zł tytułem zadośćuczynienia za szkodę niemajątkową i wyrządzoną krzywdę (roszczenie ewentualne/alternatywne);

16. **zasądzenie od pozwanego na rzecz powódki kwoty 10.000 złotych**, za szkodę majątkową i niemajątkową (krzywdy/zadośćuczynienia) wyrządzoną poprzez samo tylko wydanie przez Sąd Okręgowy w Warszawie, V Wydział Cywilny Odwoławczy niezgodnego z prawem, prawomocnego, postanowienia z dnia 05 listopada 2014 r. (sygn. akt V S 302/14) odrzucającego skargę na naruszenie prawa wierzyciela do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki w postępowaniu Sądu Rejonowego dla Warszawy - Śródmieścia w Warszawie w sprawie o sygn. akt I Co 2508/11; w tym kwotę 10.000 złotych tytułem odszkodowania, ewentualnie kwotę 10.000 zł tytułem zadośćuczynienia za szkodę niemajątkową i wyrządzoną krzywdę (roszczenie ewentualne/alternatywne);

17. **ustalenie odpowiedzialności pozwanego za wszelkie pozostałe następstwa zdarzeń** (wydanie niezgodnych z prawem w/w postanowień wymienionych w punktach od 9 do 16, powodujących szkodę, w tym szkody majątkowe (straty, koszty, utracone korzyści) i szkody niemajątkowe, w tym ustalenie, że Skarb Państwa odpowiada w zakresie w jakim Skarb Państwa -Prezes Sądu Rejonowego dla Warszawy -Śródmieścia w Warszawie byłby odpowiedzialny za szkodę wyrządzoną poprzez przewlekłe prowadzenie spraw w związku z prawidłowym stwierdzeniem przez Sąd Okręgowym przewlekłości w powołanych sprawach;

18. **zasądzenie od pozwanego na rzecz powódki kwoty 5.000 złotych**, za szkodę majątkową i niemajątkową (krzywdy/zadośćuczynienia) wyrządzoną poprzez samo tylko wydanie przez Sąd Okręgowy w Warszawie V Wydział Cywilny Odwoławczy niezgodnego z prawem, prawomocnego, postanowienia z dnia 19 grudnia 2011 r. (sygn. akt V S 331/11) oddalającego skargę na naruszenie prawa wierzyciela do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki w

postępowaniu Sądu Rejo; w tym kwotę 5.000 złotych tytułem odszkodowania, ewentualnie kwotę 5.000 zł tytułem zadośćuczynienia za szkodę niemajątkową i wyrządzoną krzywdę (roszczenie ewentualne/alternatywne);

19. **zasądzenie od pozwanego na rzecz powódki kwoty 5.000 złotych** tytułem zadośćuczynienia (za wyrządzoną krzywdę), za szkodę niemajątkową wyrządzoną poprzez samo tylko wydanie przez Sąd Okręgowy w Warszawie V Wydział Cywilny Odwoławczy niezgodnego z prawem, prawomocnego postanowienia z dnia 06 lutego 2014 r. (sygn. akt V S 2/14) odrzucającego skargę o naruszenie prawa wierzyciela do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki w postępowaniu Sądu Rejonowego dla Warszawy - Śródmieścia w Warszawie w sprawie o sygn. akt VI C 887/11.

W uzasadnieniu powództwa wskazała, że sprawy I Co 2118/11, I Co 2504/11 i I Co 2508/11 powstały wskutek wydania postanowień w sprawie I Co 2856/09 o wyłączeniu do odrębnego rozpoznania i rozstrzygnięcia. W sprawie VI C 887/11 trzema wskazanymi postanowieniami Sąd Rejonowy dla Warszawy - Śródmieścia w Warszawie udzielił zabezpieczenia poprzez zawieszenie trzech odrębnych postępowań egzekucyjnych i zarządził ich zaopatrzenie we wzmiankę o wykonalności. Powódka w każdej z tych spraw wniosła zażalenie podnosząc, na niezasadność zwieszenia postępowania i argumentując, że wynik sprawy nie ma żadnego znaczenia dla postępowań egzekucyjnych. Sąd Okręgowy oddalił wszystkie zażalenia powódki. Sprawa zakończyła się uwzględnieniem powództwa w całości i oddaleniem apelacji powódki (powódka proces przegrała w całości). Wywodziła dalej, iż Sąd Rejonowy umorzył postępowania egzekucyjne. Jednak Sąd Okręgowy uwzględnił wszystkie zażalenia powódki jednoznacznie wskazując, że pozbawienie wykonalności tytułu wykonalności nie ma znaczenia w sprawie egzekucyjnej (V Cz 1274/14, V Cz 2123/14, V Cz 2731/14). Zdaniem powódki oznacza to niewątpliwie, że udzielone zabezpieczenia nie miały uzasadnionych podstaw. Co z kolei oznacza, iż nie były zgodne z prawem.

Powódka argumentowała, iż postanowienia te na lata zablokowały postępowania egzekucyjne prowadzone przez powódkę przeciwko Skarbowi Państwa -Prezydentowi (...) W.. Zarzuciła iż, Sąd działając na korzyść Skarbu Państwa jednocześnie działał niezgodnie z prawem (przeciw prawu), co rodzi odpowiedzialność Skarbu Państwa. Zdaniem powódki wszystkie powołane skargi powódki na przewlekłość postępowania były zasadne. Błędnie więc zostały przez Sąd Okręgowy oddalone bądź odrzucone. Sprawy, w których skargi oddalono, zarzuty powódki były zasadne. Skoro dłużnik egzekwowany nie złożył do akt sprawy egzekucyjnej postanowień o ich zawieszeniu zaopatrzonych we wzmiankę o wykonalności, to organ egzekucyjny nie był uprawniony do powstrzymania się od dalszego prowadzenia egzekucji. W tej sytuacji Sąd Okręgowy winien skargi uwzględnić i zalecić organowi egzekucyjnemu podjęcie odpowiednich czynności.

Odnosnie sprawy V S 331/11 powódka wskazała, że Sąd Okręgowy w Warszawie w analizie pominął jedyny zarzut skargi tj. niedoręczenie powódce odpisu postanowienia z dnia 12 sierpnia 2011 r. o udzieleniu zabezpieczenia. Sąd Rejonowy zwlekał z doręczeniem ww. postanowienia aż do 07 marca 2012 r. (doręczenie nastąpiło dopiero po wydaniu wyroku), co opóźniło o 7 miesięcy wniesienie zażalenia. Należało, zatem skargę uwzględnić, zasądzić na rzecz skarżącej odpowiednią kwotę świadczenia, orzec o zwrocie opłaty i zalecić niezwłoczne doręczenie odpisu postanowienia powódce.

Natomiast w sprawie V S 2/14 wskazała, że tezy uzasadnienia powołanego orzeczenia nie są zasadne i przeczą prawomocnemu rozstrzygnięciu merytorycznemu tj. postanowieniu z dnia 14 maja 2014 r. (V Cz 1281/14). Zdaniem powódki skoro Sąd Okręgowy w Warszawie zażalenie rozpoznał (oddalił zażalenie) to brak było podstaw do odrzucenia skargi (zażalenie z dnia 20 września 2012 roku wpłynęło do Sądu Okręgowego dopiero 04 kwietnia 2014 roku - prawie 19 miesięcy opóźnienia. Wskazała również, że sprawa, w której skargę oddalono (V S 162/12) trwała dłużej od sprawy, w której stwierdzono przewlekłość (V S 92/12), przy czym okoliczności spraw były identyczne. Wnioskowała dalej, by badając zgodność z prawem postanowienia w sprawie V Cz 4064/11 wziąć pod uwagę orzeczenia w sprawach V Cz 3857/11 oraz V Cz 3929/11. Wywodziła, iż stan faktyczny powołanych spraw był identyczny, natomiast rozstrzygnięcie sprawy V Cz 4064/11 przeciwne. Jednocześnie oddalając zażalenie Sąd Okręgowy zniweczył przewlekłe już postępowanie egzekucyjne. Sprawy I Co 2118/11 i I Co 2504/11 prowadził ten sam Sędzia, w identycznych

okolicznościach, Sąd Rejonowy wydał identyczne postanowienia o zwrocie wniosku, powódka wniosła trzy identyczne zażalenia, przy czym jedno zażalenie oddalono, a dwa zażalenia uwzględniono. (pozew k. 3-10).

Pozwany Skarb Państwa - Prezes Sądu Okręgowego w Warszawie i Prezes Sądu Rejonowego dla Warszawy-Śródmieścia w Warszawie, reprezentowani przez Prokuratorię Generalną Skarbu Państwa wnieśli o oddalenie powództwa i zasądzenie kosztów procesu. Zarzucił, iż powódka nie wykazała podstawowej przesłanki odpowiedzialności Skarbu Państwa w postaci bezprawności w działaniu obu sądów. Orzeczenie niezgodne z prawem to orzeczenie niewątpliwie sprzeczne z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami albo wydane w wyniku szczególnie rażąco błędnej wykładni lub niewłaściwego zastosowania prawa, które jest oczywiste i nie wymaga głębszej analizy prawnej. Tylko w takim przypadku orzeczeniu sądu można przypisać cechy bezprawności. Orzeczenie organu pierwszej instancji, które zostało następnie skorygowane przez instancję odwoławczą, nie może być automatycznie kwalifikowane, jako działanie bezprawne, rodzące obowiązek odszkodowawczy. Powódka zarzuca pozwanemu, iż wydając wskazane przez nią postanowienia działał niezgodnie z prawem, przy czym nie wskazuje, na czym owa bezprawność miałyby polegać. Powódka w pozwie ograniczyła się jedynie do subiektywnej i pozaprawnej oceny wydanych orzeczeń. Zdaniem pozwanego powódka nie wykazała faktu wyrządzenia krzywdy, ani szkody. Strona powodowa nie wykazała, iż do naruszenia dóbr osobistych w ogóle doszło, natomiast podejmowane czynności Sądów miały umocowanie w przepisach prawa. Nie każde bowiem naruszenie dobra osobistego umożliwia wystąpienie z roszczeniami ochronnymi, jest to możliwe dopiero wtedy, gdy działania naruszającego będzie bezprawne tj. sprzeczne z prawem lub godzące w zasady współżycia społecznego (odpowiedź na pozew k.72-74).

Odnosząc się do stanowiska pozwanego powódka wskazała na bezprawność zaskarżonych orzeczeń wobec toczenia się postępowań jedynie na podstawie tytułu egzekucyjnego, a nie na podstawie tytułu wykonawczego. Argumentowała, iż późniejszy tytuł wykonawczy na rzecz Skarbu Państwa – Prezydenta (...)W. nie miał wpływu na postępowanie przeciwegzekucyjne w sprawie VI C 887/11, a jedynie opóźniał egzekucję Zdaniem powódki doszło do naruszenia prawa do równego traktowania stron bowiem celowo opóźniano egzekucję. Pierwsze orzeczenie o udzieleniu zabezpieczenia nie zostało doręczone I. F., zaś w innych postępowaniach egzekucyjnych Sąd domagał się złożenia tytułu wykonawczego przez I. F., którego uzyskać nie mogła. Doszło do przewlekłości postępowania, co naruszyło dobra osobiste powódki, a Sąd Okręgowy oddalał bądź odrzucał skargi na przewlekłość. Sąd Rejonowy, jako organ egzekucyjny nie miał podstaw do prowadzenia egzekucji. Wskazał, iż przez 11 lat powódka żyła w ciągłym stresie i niepewności, z rażącym ignorowaniem jej praw. Z poczuciem całkowitej bezsilności pomimo posiadania prawomocnego wyroku. W efekcie powołanych orzeczeń powódka znajduje się w katastrofalnej sytuacji majątkowej i psychicznej. Nadal nie ma możliwości dostępu do lokalu. Przez całe lata nie mogła normalnie zarobkować, ponieważ pozbawiono ją zgromadzonych towarów, narzędzi i dokumentów (pismo z dnia 15.09.2015 r. k. 89, protokół rozprawy z dnia 11 grudnia 2015 r. k. 132 i n.).

W piśmie procesowym z dnia 23 grudnia 2015 r. k. (k. 149 i n.) powódka rozszerzyła powództwo wnosząc dodatkowo o zasądzenie od pozwanego Skarbu Państwa - Prezesa Sądu Okręgowego w Warszawie i Prezesa Sądu Rejonowego dla Warszawy-Śródmieścia w Warszawie na rzecz powódki:

1. **kwoty 10.000 złotych**, za szkodę majątkową i niemajątkową (krzywdy/zadośćuczynienia) wyrządzoną poprzez samo tylko wydanie przez Sąd Okręgowy w Warszawie, V Wydział Cywilny Odwoławczy niezgodnego z prawem, prawomocnego, postanowienia z dnia 12 marca 2015 r. (sygn. akt V Cz 424/15), zmieniającego postanowienie Sądu Rejonowego dla Warszawy – Śródmieścia w Warszawie w sprawie ICo 2856/09, w tym kwotę 9.930zł tytułem zadośćuczynienia za wyrządzoną krzywdę (za szkodę niemajątkową) i kwotę 70 zł tytułem odszkodowania (koszty opłaty sądowej od wniosku 40 zł i opłaty sądowej od zażalenia 30 zł):

2. **kwoty 10.000 złotych**, za szkodę majątkową i niemajątkową (krzywdy/zadośćuczynienia) wyrządzoną poprzez samo tylko wydanie przez Sąd Okręgowy w Warszawie, V Wydział Cywilny Odwoławczy niezgodnego z prawem, prawomocnego, postanowienia z dnia 12 marca 2015 r. (sygn. akt V Cz 367/15), zmieniającego postanowienie Sądu Rejonowego dla Warszawy – Śródmieścia w Warszawie w sprawie I Co 1463/14; w tym kwotę 9.900 zł tytułem

zadośćuczynienia za wyrządzoną krzywdę (za szkodę niemajątkową) i 100 zł tytułem odszkodowania (koszty opłat sądowej od wniosku 40 zł, dwie opłaty od zażalenia w łącznej kwocie 60 zł (30 zł +30 zł));

3. ustalenie odpowiedzialności pozwanego za wszelkie pozostałe następstwa

zdarzeń (wydanie niezgodnych z prawem w/w postanowień wymienionych w punktach od 1 do 2) powodujących szkodę, w tym szkody majątkowe (straty, koszty, utracone korzyści) i szkody niemajątkowe.

W uzasadnieniu wskazała, że postanowienie wydane przez Sąd Okręgowy w Warszawie w sprawie V Cz 424/15 z dnia 12 marca 2015 roku zostało wydane przeciw postanowieniu wydanemu w sprawie V Cz 2123/14 z dnia 09 lipca 2014 roku (sprawa egzekucyjna o sygn. akt I Co 2856/09). Postanowienie w sprawie V Cz 367/15 z dnia 12 marca 2015 roku zostało wydane przeciw postanowieniu wydanemu w sprawie V Cz 1274/14 z dnia 14 maja 2014 roku (sprawa egzekucyjna o sygn. akt I Co 2504/11 i dalej I Co 1463/14). Argumentowała, iż wydając zaskarżone postanowienia Sąd pominął wytyczne z poprzednich orzeczeń. Podniosła, że powołane orzeczenia umarzające postępowania egzekucyjne naruszają dobra osobiste powódki, w szczególności prawo do sprawiedliwego i zgodnego z prawem postępowania i bez zbędnej zwłoki. Powódka została upokorzona, poniżona, dyskryminowana i zignorowana. Naruszono godność powódki, a także prawo do równego traktowania stron. Wskazane orzeczenia całkowicie zniweczyły trwającą od 11 grudnia 2009 roku egzekucję (łącznie 1917 dni), przy czym w części (sprawa I Co 2508/11 wyłączona ze sprawy I Co 2856/09) egzekucja trwa nadal. Powódkę sprowadzono do roli płatnika obowiązkowych opłat, nawet wtedy, gdy ewidentnie powódka miała rację i działała zgodnie z prawem (protokół rozprawy k. 132, pismo z dnia 23 grudnia 2015 r. k. 149 -151).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W postępowaniu toczącym przed Sądem Rejonowym dla Warszawy- Śródmieścia w Warszawie o sygn. **akt VI C 887/11** powódka I. F. była pozwaną w sprawie z powództwa Skarbu Państwa – Prezydenta (...) W. o pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego w postaci wyroku Sądu Rejonowego dla m.st. Warszawy w Warszawie VIII Wydziału Gospodarczego z dnia 19 marca 2008 r. wydanego w sprawie o sygn. akt VIII GC 28525/06 zaopatrzonego w klauzulę wykonalności z dnia 20 sierpnia 2008 r. W sprawie tej Skarb Państwa podnosił, iż po wydaniu wyroku z 19 marca 2008 r. nakazującego mu wydanie I. F. lokalu nr (...), położnego w budynku przy ul. (...) w W., Skarb Państwa uzyskał wyrok z dnia 27 maja 2010 r. Sądu Rejonowego dla m.st. Warszawy w Warszawie, wydany w sprawie VIII GC 1314/09, nakazujący I. F. opróżnienie przedmiotowego lokalu użytkowego (pozew k. 1-5 i wyrok z 27 maja 2010 r. z klauzulą k. 7 sygn. akt VI C 887/11.

Tytuł wykonawczy wydany na rzecz I. F. tj. wyrok Sądu Rejonowego dla m.st. Warszawy w Warszawie VIII Wydziału Gospodarczego z dnia 19 marca 2008 r. wydany w sprawie o sygn. akt VIII GC 28525/06, nakazywał Skarbowi Państwa - Prezydentowi (...)W. przywrócić I. F. posiadanie lokalu nr (...) w budynku przy ul. (...) w W., umożliwienie jej przechodzenia do przedmiotowego lokalu, usunięcie klódek i łańcucha z drzwi do lokalu, usunięcie pustaków ze schodów prowadzących do lokalu, wydanie lokalu, umożliwienie wjazdu i wejścia na dziedziniec, swobodnego parkowania i korzystania z rampy załadunkowej, a także przywrócenie łączny telekomunikacyjnych. Wyrokowi nadano rygor natychmiastowej wykonalności (odpis wyroku k. 9 w aktach I Co 1463/14).

Na podstawie powyższego tytułu wykonawczego I. F. złożyła wniosek do Sądu Rejonowego dla Warszawy – Śródmieście w Warszawie o wszczęcie postępowania egzekucyjnego w zakresie świadczenia niepieniężnego pkt. I-V wyroku, w trybie art. 1049 k.p.c. i 1050 k.p.c. Postępowanie to toczyło się pod sygn. akt I Co 2856/09 (akta I Co 2856/09).

Sąd Rejonowy dla Warszawy-Śródmieścia w Warszawie w sprawie przeciwegzekucyjnej VI C 887/11 postanowieniem z dnia 12 sierpnia 2011 r. udzielił Skarbowi Państwa zabezpieczenia roszczenia i zawiesił postępowanie egzekucyjne prowadzone z wniosku powódki w sprawie o sygn. akt I Co 2856/09. Sąd ten w uzasadnieniu postanowienia uznał powództwo przeciwegzekucyjne za uprawdopodobnione w aspekcie późniejszego wyroku nakazującego powódce

opróżnienie spornego lokalu. Odpis tego postanowienia zarządzono doręczyć Skarbowi Państwa ze wzmianką o wykonalności (postanowienie dnia 12 sierpnia 2011 r. sygn. akt VI C 887/11 z uzasadnieniem i zarządzeniem k. 24-27).

W dniu 23 listopada 2011 r. I. F. złożyła skargę na przewlekłość postępowania w sprawie VI C 887/11. Postanowieniem z dnia 19 grudnia 2011 r. Sąd Okręgowy w Warszawie V Wydział Cywilny -Odwoławczy w sprawie o sygn. akt **V S 331/11**, oddalił powyższą skargę. W uzasadnieniu orzeczenia wskazał, iż analiza prawidłowości i terminowości czynności w sprawie prowadzi do uznania bezzasadności skargi. Podkreślił, iż o uchybieniu konstytucyjnej zasadzie rozpatrzenia sprawy bez zbędnej zwłoki, decyduje nie tylko sam upływ czasu, ile opóźnienia w podejmowaniu czynności nie mające dostatecznego uzasadnienia w charakterze sprawy, stopniu jej faktycznej i prawnej zawilosci oraz zachowaniu stron (odpis postanowienia k. 50-53 sygn. akt 887/11 i załączone akta V S 331/11).

Wyrokiem z dnia 6 marca 2012 r. w sprawie VI C 887/11 Sąd Rejonowy dla Warszawy -Śródmieścia w Warszawie pozbawił wykonalności tytuł wykonawczy przysługujący powódce tj. wyrok Sądu Rejonowego dla m. st. Warszawy w Warszawie z dnia 19 marca 2008 r. wydany w sprawie VIII GC 28525/06 (wyrok k. 101 sygn. akt VI C 887/11)

W toku trwania postępowania w sprawie VI C 887/11 Sąd Rejonowy dla Warszawy - Śródmieścia w Warszawie postanowieniem z dnia 27 kwietnia 2012 r. udzielił Skarbowi Państwa kolejnego zabezpieczenia poprzez zawieszenie postępowania egzekucyjnego w zakresie świadczenia niepieniężnego toczącego się z wniosku powódki w sprawie I Co 2508/11 do czasu uprawomocnienia się wyroku z dnia 06.03.2012 r. wydanego w sprawie VI C 887/11. Odpis postanowienia zarządzono doręczyć obu stronom (postanowienie k. 157-161 sygn. akt VI C 887/11).

Następnie postanowieniem z dnia 21 maja 2012 r. w sprawie VI C 887/11 Sąd Rejonowy dla Warszawy -Śródmieścia w Warszawie udzielił Skarbowi Państwa kolejnego zabezpieczenia poprzez zawieszenie postępowania egzekucyjnego prowadzonego w sprawie ICo 2504/11 do czasu uzyskania prawomocności wyroku z dnia 06.03.2012 r. wydanego w sprawie VI C 887/11. Odpis postanowienia zarządzono doręczyć uprawnionemu i I. F. (postanowienie k. 197-200 w aktach VI C 887/11).

Postanowieniem z dnia 10 października 2012 r. Sąd Okręgowy w Warszawie V Wydział Cywilny- Odwoławczy w sprawie o sygn. akt **V Cz 3218/12** oddalił zażalenia I. F. na postanowienie Sądu I instancji z 12 sierpnia 2012 r. wskazując, iż popiera stanowisko tego Sądu wobec przedstawienia prawomocnego wyroku wydanego po uzyskaniu tytułu egzekucyjnego przez I. F. i tym samym zasadność zabezpieczenia poprzez zawieszenie egzekucji prowadzonej przez powódkę. Zaznaczył, iż wyrok posesoryjny przysługujący I. F. bezsprzecznie koliduje z wyrokiem petytoryjnym zobowiązującym I. F. do wydania lokalu (postanowienie Sądu Okręgowego k. 289-290 sygn. akt VI C 887/11).

Sąd Okręgowy w Warszawie V Wydział Cywilny- Odwoławczy oddalił także zażalenia I. F. w sprawach o sygn. akt **V Cz 3219/12** i **V Cz 3221/12** na postanowienia Sądu Rejonowego z dnia 27 kwietnia 2012 r. i 21 maja 2012 r. Sąd ten uznał roszczenie Skarbu Państwa za uprawdopodobnione oraz za wykazany interes prawny wierzyciela w udzieleniu zabezpieczenia poprzez zawieszenie postępowania. Uznał za usprawiedliwione obawy Skarbu Państwa, że w przypadku zrealizowania przez I. F. wyroku posesoryjnego Skarb Państwa zmuszony byłby do ponownego wystąpienia przeciwko niej z kolejnym pozwem o eksmisję (postanowienia Sądu Okręgowego w Warszawie V Cz 3219/12 k. 292-293 i V Cz 3221/12 k. 296-297 sygn. akt VI C 887/11).

Następnie wyrokiem z dnia 24.10.2013 r. Sąd Okręgowy w Warszawie V Wydział Cywilny- Odwoławczy w sprawie oddalił apelację I. F. od wyroku z dnia 06.03.2012 r. wydanego w sprawie VI C 887/11(wyrok k. 368 akt VI C 887/11).

Postanowieniem z dnia 6 lutego 2014 r. Sąd Okręgowy w Warszawie V Wydział Cywilny- Odwoławczy odrzucił skargę powódki na przewlekłość postępowania w sprawie VI C 887/11 (sygn. akt **V S 2/14**). W uzasadnieniu postanowienia Sąd wskazał, iż skarga nie została wniesiona w toku sprawy zgodnie z art. 5 ust. 1 ustawy z 17.06.2004 r. zatem jako niedopuszczalna podlegała odrzuceniu. (postanowienie z uzasadnieniem k. 437-439 w aktach VI C 887/11 i V S 2/14).

Przed Sądem Rejonowym dla Warszawy – Śródmieścia w Warszawie toczyło się z wniosku I. F. postępowanie egzekucyjne w zakresie egzekucji świadczenia niepieniężnego wyroku z dnia 19 marca 2008 r., które zostało

zarejestrowane pod sygnaturą akt **I Co 2856/09**. Zarządzeniem dnia 14 czerwca 2011 r. wniosek powódki dotyczący egzekucji pkt. III wyroku został wyłączony do odrębnego rozpoznania i prowadzony dalej pod sygnaturą akt **I Co 2118/11**. W sprawie **I Co 1463/14** (uprzednio I Co 2504/11) powódka prowadziła egzekucję świadczenia niepieniężnego wyroku z dnia 19 marca 2008 r. w zakresie pkt. I g). Natomiast w sprawie **I Co 2508/11** powódka prowadziła egzekucję świadczenia niepieniężnego wyroku z dnia 19 marca 2008 r. w zakresie pkt. I d) (akta I Co 2856/09, I Co 2118/11, I Co1463/14, odpisy z akt I Co 2508/11 koperta k. 248).

Postanowieniem z dnia 20 czerwca 2011 r. Sąd Okręgowy w Warszawie Wydział V Cywilny- Odwoławczy w sprawie pod sygn. akt **VS 110/11** stwierdził przewlekłość postępowania w sprawie I Co 2856/09 i przyznał I. F. kwotę 2000 zł. Sąd ten zauważył, iż od dnia 06.10.2010 r. do 14.04.2011 r. nie zostały podjęte żadne czynności zmierzające do zakończenia postępowania (postanowienie z uzasadnieniem k. 18-20 akta V S 110/11).

W toku dalszego trwania sprawy I Co 2856/09, postanowieniem z dnia 14 listopada 2012 r. Sąd Okręgowy w Warszawie Wydział V Cywilny- Odwoławczy w sprawie pod sygn. akt **VS 340/12** oddalił skargę I. F. nie stwierdzając niezachowania terminowości czynności Sądu w toku postępowania prowadzonego pod sygn. akt I Co 2856/09 (postanowienie z uzasadnieniem k. 237-241 sygn. w aktach I Co 2856/09 i załączone akta V S 340/12).

Postanowieniem z dnia 2 października 2014 r. sygn. akt **VS 238/14** Sąd Okręgowy w Warszawie Wydział V Cywilny- Odwoławczy oddalił kolejną skargę I. F. także nie stwierdzając niezachowania terminowości czynności Sądu w toku postępowania prowadzonego pod sygn. akt I Co 2856/09 (postanowienie z uzasadnieniem k. 308-310 w. aktach I Co 2856/09 i załączone akta V S 238/14). W uzasadnieniu obu postanowień Sąd Okręgowy podkreślił, iż o uchybieniu konstytucyjnej zasadzie rozpatrzenia sprawy bez zbędnej zwłoki, decyduje nie tylko sam upływ czasu, ile opóźnienia w podejmowaniu czynności nie mające dostatecznego uzasadnienia w charakterze sprawy, stopniu jej faktycznej i prawnej zawłości oraz zachowaniu strony Sądu Rejonowego. Tymczasem na żadnym etapie postępowania nie doszło do zwłoki ze strony sądu, czynności były podejmowane prawidłowo i terminowo. Skoro postępowanie egzekucyjne zostało zawieszona na mocy postanowienia wydanego w sprawie IV C 887/11 w przedmiocie udzielenia zabezpieczenia, to stosownie do treści art. 179 par. 3 k.p.c. sąd nie mógł podejmować żadnych czynności za wyjątkiem tych, które mają na celu podjęcie postępowania albo zabezpieczenie powództwa lub dowodu. Natomiast czynności podjęte przez strony wywołują skutki dopiero z chwilą podjęcia postępowania.

Postanowieniem z dnia 29 stycznia 2014 r. Sąd Rejonowy dla Warszawy – Śródmieścia w Warszawie w pkt. 1 podjął zawieszona postępowanie w sprawie, a w pkt. 2 umorzył postępowanie egzekucyjne w sprawie akt I Co 2856/09 wobec uprawomocnienia się wyroku z dnia 16 marca 2012 r. pozbawiającego wykonalności tytuł wykonawczy tj. wyrok z dnia 19.03.2008 r. wydany w sprawie GC 2825/06 w zakresie pkt. I, II i III (postanowienie k. 264 w aktach I Co 2856/09).

Sąd Okręgowy w Warszawie Wydział V Cywilny- Odwoławczy postanowieniem z dnia 09 lipca 2014 r. w sprawie **Cz 2123/14** odrzucił zażalenie na pkt. 1. zaskarżonego postanowienie i w pkt. 2 uchylił zaskarżone postanowienie w zakresie umorzenia postępowania. Sąd ten ocenił, iż brak było podstaw do umorzenia postępowania egzekucyjnego, a pozbawienie wykonalności tytułu egzekucyjnego pozostaje bez znaczenia dla merytorycznego rozpoznania wniosku o wszczęcie egzekucji realizowanego w trybie art. 1060 k.p.c. (postanowienie k. 280 -283 w aktach I Co 2856/09).

Postanowieniem z dnia 24.10.2014 r. Sądu Rejonowego dla Warszawy -Śródmieścia w Warszawie w sprawie I Co 2856/09 nałożono na Dyrektora Zarządu Mienia Skarbu Państwa grzywnę i wyznaczono termin na przywrócenie posiadania powódce lokalu użytkowego i posiadania łączy telekomunikacyjnych (postanowienie k. 340 w aktach I Co 2856/09).

Postanowieniem z dnia 12 marca 2015 r. Sąd Okręgowy w Warszawie V Wydział Cywilny -Odwoławczy na skutek zażalenia Skarbu Państwa zmienił powyższe postanowienie z 24.10.2014 r. i umorzył postępowanie egzekucyjne prowadzone w sprawie I Co 2856/09 (akta **V Cz 424/15**). W uzasadnieniu postanowienia Sąd wskazał, iż wobec późniejszego uzyskania wyroku eksmisyjnego wobec wierzycielki I. F. pierwotny tytuł egzekucyjny tj. nakazujący wydanie nieruchomości powódce, utracił byt prawny. W konsekwencji istniały podstawy do umorzenia egzekucji na podstawie art. 825 pkt. 2 k.p.c. Sąd ten zauważył także, iż skoro w sprawie VIII GC 2825/06 doszło do uchybienia

przy nadaniu klauzuli wykonalności wyrokowi posesoryjnemu na rzecz powódki, to skierowanie powództwa przeciwegzekucyjnego przez Skarb Państwa było jedynym środkiem, który mógł zapewnić Skarbowi Państwa obronę przez egzekucją prowadzoną w sprawie I Co 2856/09 (postanowienie z uzasadnieniem k. 384-386 w aktach I Co 2856/09).

Natomiast w sprawie egzekucyjnej **I Co 2508/11** zarządzeniem z dnia 7 września 2011 r. dokonano pierwotnie zwrotu wniosku powódki o wszczęcie egzekucji przedmiotowego wyroku posesoryjnego, które to zarządzenie zostało uchylone na skutek zażalenia I. F., postanowieniem Sądu Okręgowego w Warszawie V Wydziału Cywilnego -Odwoławczego z dnia 14 grudnia 2011 r. (**V Cz 3857/11**).

Postanowieniem z dnia 23 kwietnia 2012 r. w sprawie **V S 92/12** Sąd Okręgowy w Warszawie V Wydział Cywilny -Odwoławczy stwierdził, iż w sprawie I Co 2508/11 prowadzonej przez Sąd Rejonowy dla Warszawy – Śródmieścia w Warszawie nastąpiła przewlekłość postępowania i zasądził na rzecz I. F. kwotę 4.000 zł. Stwierdził, iż od chwili uzupełnienia braków formalnych wniosku została podjęta niezasadna czynność w postaci zwrotu wniosku, która przyczyniła się do przedłużenia postępowania, bowiem okres oczekiwania na pierwszy termin rozprawy był zbyt długi (postanowienie z uzasadnieniem k. 19-21 w aktach V S 92/12, kopia postanowienia z uzasadnieniem w kopercie k. 248).

Na skutek postanowienia Sądu Rejonowego dla Warszawy – Śródmieścia z dnia 27 kwietnia 2012 r. wydanego w sprawie VI C 887/11, powyższe postępowanie egzekucyjne było zawieszono do czasu uprawomocnienia się wyroku z dnia 06.03.2012 r. wydanego w sprawie VI C 887/11.

Postanowieniem z dnia 3 października 2013 r. w sprawie **V S 280/13** Sąd Okręgowy w Warszawie V Wydział Cywilny -Odwoławczy oddalił kolejną skargę I. F. na przewlekłość postępowania w sprawie I Co 2508/11. Po analizie czynności dokonanych w toku tego postępowania Sąd Okręgowy nie stwierdził przewlekłości Sądu Rejonowego przy podejmowaniu czynności (postanowienie z uzasadnieniem k. 13- 16 załączone akta V S 280/13).

Postanowieniem z dnia 4 lutego 2014 r. Sąd Rejonowy dla Warszawy – Śródmieścia w Warszawie w sprawie I Co 2508/11 podjął zawieszono postępowanie w sprawie i w 2 punkcie postanowienia umorzył postępowanie w sprawie. Na skutek zażalenia wierzyciela Sąd Okręgowy w Warszawie V Wydział Cywilny –Odwoławczy postanowieniem z dnia 25 sierpnia 2014 r. wydanym w sprawie **V Cz 2731/14** uchylił pkt. 2 zaskarżonego postanowienia w przedmiocie umorzenia postępowania, stwierdzając iż brak było podstaw do umorzenia postępowania, z uwagi na niedopuszczalność prowadzenia egzekucji w zakresie świadczeń niepieniężnych przeciwko Skarbowi Państwa. Sąd ten ocenił, iż pozbawienie wykonalności tytułu egzekucyjnego pozostaje bez znaczenia dla merytorycznego rozpoznania wniosku o wszczęcie egzekucji realizowanego w trybie art. 1060 k.p.c. (odpis postanowienia w aktach I Co 2508/11, kopia k. 160-161).

Postanowieniem z dnia 13 października 2014 r. Sąd Rejonowy dla Warszawy – Śródmieścia w Warszawie w sprawie I Co 2508/11 wyznaczył dłużnikowi 2 miesięczny termin na wykonanie wyroku posesoryjnego, zagrażając wymierzeniem grzywny (odpis postanowienia w kopercie k. 248). Na skutek zażalenia dłużnika Sąd Okręgowy w Warszawie V Wydział Cywilny –Odwoławczy w sprawie **V Cz 5274/14** oddalił zażalenie na postanowienie z dnia 13.10.2014 r. Sąd ten stanął na stanowisku, iż dłużnik w celu wykazania nieistnienia należności powinien wytoczyć powództwo o ustalenie nieistnienia obowiązku (postanowienie w aktach I Co 2508/11, kopia k. 162).

Kolejnym postanowieniem z dnia 5 listopada 2014 r. Sąd Okręgowy w Warszawie V Wydział Cywilny -Odwoławczy w sprawie o sygn. akt **V S 302/14** odrzucił skargę powódki na przewlekłość postępowania w sprawie I Co 2508/11, uznając iż skarga została wniesiona przed upływem 12 miesięcy od złożenia uprzedniej skargi na przewlekłość (postanowienie z uzasadnieniem k. 10-11, akt sprawy V S 302/14).

Natomiast w sprawie toczącej się pod sygn. akt **I Co 2118/11** zarządzeniem z dnia 9 sierpnia 2011 r. Sąd Rejonowy zwrócił wniosek wierzyciela wobec nieprzedstawienia oryginału tytułu wykonawczego (zarządzenie k. 23 w aktach akt I Co 2118/11)

Na skutek zażalenia I. F. postanowieniem z dnia 21 grudnia 2011 r. Sąd Okręgowy w Warszawie V Wydział Cywilny-Odwoławczy w sprawie **V Cz 4064/11**, oddalił zażalenie. Sąd Okręgowy podtrzymał stanowisko sądu I instancji, iż wierzyciel I. F. nie uzupełniła braku formalnego wniosku o wszczęcie egzekucji nie przedkładając w terminie oryginału tytułu wykonawczego. Następnie postanowieniem dnia 5 marca 2012 r. Sąd Okręgowy w Warszawie oddalił wniosek I. F. o wykładnię i reasumpcję postanowienia Sądu Okręgowego w Warszawie z 21 grudnia 2011 r. (postanowienia k. 39-40 i k. 48 sygn. akt I Co 2118/11).

Natomiast w toku sprawy **I Co 1463/14** (pierwotnie zarejestrowanej pod sygn. akt I Co 2504/11) również nastąpił zwrot wniosku I. F.. Na skutek zażalenia powódki Sąd Okręgowy w Warszawie Wydział V Cywilny Odwoławczy postanowieniem z dnia 19 grudnia 2011 r. uchylił powyższe zarządzenie (k. 19 akt I Co 1463/14).

Na skutek postanowienia Sądu Rejonowego dla Warszawy – Śródmieścia z dnia 21 maja 2012 r. wydanego w sprawie VI C 887/11, powyższe postępowanie egzekucyjne zostało zawieszono do czasu uprawomocnienia się wyroku z dnia 06.03.2012 r. wydanego w sprawie VI C 887/11(odpis postanowienia k. 36 akt I Co 1463/14).

Postanowieniem z dnia 18 czerwca 2012 r. w sprawie akt **VS 162/14** Sąd Okręgowy w Warszawie Wydział V Cywilny Odwoławczy oddalił skargę I. F. na przewlekłość postępowania w sprawie I Co 1463/14, nie stwierdzając żadnych nieprawidłowości, w tym niezachowania terminowości czynności Sąd (postanowienie z uzasadnieniem k. 42-44 sygn. akt I Co 1463/14 i załączone akta V S 162/12). Analogicznie Sąd Okręgowy postąpił badając kolejne czynności Sądu Rejonowego w sprawie I Co 1463/14 i postanowieniem z dnia 7 listopada 2013 r. w sprawie **V S 288/13** oddalił skargę powódki na przewlekłość tego postępowania. Sąd zauważył, iż zasadnie Sąd Rejonowy zawiesił postępowanie do czasu prawomocnego zakończenia sprawy VI C 887/11, a w okresie zawieszenia postępowania Sąd nie podejmuje żadnych czynności za wyjątkiem tych, które nie mają na celu podjęcie postępowania albo zabezpieczenie powództwa lub dowodu (postanowienie z uzasadnieniem k. 61-64 sygn. akt I Co 1463/14 i załączone akta V S 288/13).

Postanowieniem z dnia 20 grudnia 2013 r. Sąd Rejonowy dla Warszawy – Śródmieścia w Warszawie podjął zawieszono postępowanie w sprawie I Co 1463/14 i oddalił wniosek I. F. (postanowienie k. 69 akt I Co 1463/14). Na skutek zażalenia powódki Sąd Okręgowy w Warszawie Wydział V Cywilny- Odwoławczy postanowieniem z dnia 14 maja 2014 r. wydanym w sprawie **V Cz 1274/14** uchylił powyższe postanowienie w części oddającej wniosek o wszczęcie egzekucji i przekazał sprawę Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania. (postanowienie k. 84 akt I Co 1463/14).

W konsekwencji postanowieniem z dnia 7 sierpnia 2014 r. Sąd Rejonowy dla Warszawy – Śródmieścia w Warszawie wyznaczył dłużnikowi termin na wykonanie wyroku przywracającego posiadanie lokalu użytkowego I. F. (postanowienie k. 144 akt I Co 1463/14).

Postanowieniem z dnia 4 września 2014 r. sygn. akt **S 204/14** Sąd Okręgowy w Warszawie odrzucił skargę powódki, jako wniesioną przed upływem 12 miesięcy od uprzednio złożonej w sprawie sygn. akt I Co 1463/14 (postanowienie z uzasadnieniem 149-180 sygn. akt I Co 1463/14 i załączone akta V S 204/14). Sąd Okręgowy ponowił argumentację w postanowieniu z dnia 30 października 2014 r. wydanym w sprawie **VS 284/14**, w którym kolejny raz odrzucił skargę powódki na przewlekłość postępowania w sprawie I Co 1463/14 (postanowienie z uzasadnieniem k. 192-194 sygn. akt I Co 1463/14 i załączone akta VS 284/14.)

Postanowieniem z dnia 12 marca 2015 r. Sąd Okręgowy w Warszawie V Wydział Cywilny - Odwoławczy w sprawie **V Cz 367/15** zmienił postanowienie Sądu Rejonowego dla Warszawy – Śródmieścia w Warszawie z dnia 7 sierpnia 2014 r. wydane w sprawie I Co 1463/14 i umorzył postępowanie egzekucyjne. W uzasadnieniu postanowienia, Sąd wskazał, iż wobec późniejszego uzyskania wyroku eksmisyjnego wobec wierzycielki I. F. pierwotny tytuł egzekucyjny tj. nakazujący wydanie nieruchomości powódce, utracił byt prawny. W konsekwencji istniały podstawy do umorzenia

egzekucji na podstawie art. 825 pkt. 2 k.p.c. Sąd ten zauważył także, iż skoro w sprawie VIII GC 2825/06 doszło do uchybienia przy nadaniu klauzuli wykonalności wyrokowi posesoryjnemu na rzecz powódki, to skierowanie powództwa przeciwegzekucyjnego przez Skarb Państwa było jedynym środkiem, który mógł zapewnić Skarbowi Państwa obronę przez egzekucją prowadzoną w sprawie I Co 2856/09 (postanowienie z uzasadnieniem k. 224-226 sygn. akt I Co 1463/15).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o ww. dokumenty urzędowe w postaci dokumentów i orzeczeń z akt sądowych oraz załączonych do niniejszych akt odpisów przytoczonych orzeczeń. Dokumenty urzędowe zasługują na wiarę, albowiem zostały wydane przez uprawnione do tego organy, w zakresie ich kompetencji. Korzystają zatem z domniemania zgodności z prawdą tego, co zostało w nich urzędowo zaświadczone.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługuje na uwzględnienie.

Powódka domagała się od pozwanego Skarbu Państwa reprezentowanego przez Prezesów Sądu Rejonowego dla Warszawy Śródmieścia w Warszawie i Sądu Okręgowego w Warszawie zapłaty tytułem zadośćuczynienia i odszkodowania, jak również ustalenia odpowiedzialności pozwanego na przyszłość za wszelkie pozostałe następstwa wydania niezgodnych z prawem wymienionych w pozwie postanowień powodujących u powódki szkodę zarówno majątkową, jak i niemajątkową, w tym za szkodę wyrządzoną poprzez przewlekłe prowadzenie spraw w tych postępowaniach. Powódka podkreślała wielokrotnie, że jej szkoda miała wyniknąć z samego tylko faktu wydania wskazanych przez nią orzeczeń wobec ich niezgodności z prawem.

Bezspornym w sprawie było, iż pomiędzy powódką, a Skarbem Państwa- Prezydentem (...) W. toczyło się postępowania sądowe dotyczące przywrócenia posiadania lokalu użytkowego nr (...) w budynku przy ul. (...) w W.. Niewątpliwie powódka uzyskała tytuł wykonawczy tj. wyrok Sądu Rejonowego dla m.st. Warszawy w Warszawie VIII Wydziału Gospodarczego z dnia 19 marca 2008 r. wydany w sprawie o sygn. akt VIII GC 28525/06 nakazujący Skarbowi Państwa wydanie jej przedmiotowego lokalu wraz z nakazaniem wykonania innych czynności koniecznych do korzystania z tego lokalu, zaopatrzony w klauzulę wykonalności z dnia 20 sierpnia 2008 r., także co do punktów 1-5 wyroku z dnia 19 marca 2008 r., dotyczących egzekucji świadczenia niepieniężnego wobec Skarbu Państwa, co do których niedopuszczalnym było nadanie klauzuli wykonalności z uwagi na treść art. 1060 §3 k.p.c. W tym też zakresie Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym dla Warszawy – Śródmieścia B. M. odmówił powódce prowadzenia egzekucji w tym zakresie w sprawie Km 1011/08 (kopia pisma k. 9 w aktach I Co 2856/09).

Na podstawie przedmiotowego wyroku powódka wszczęła przed Sądem Rejonowym dla Warszawy -Śródmieścia w Warszawie postępowanie egzekucyjne w zakresie świadczenia niepieniężnego, które toczyło się pod sygn. akt I Co 2504/11, a następnie I Co 1463/14, I Co 2811/11, w której wniosek został zwrócony oraz w sprawie I Co 2856/09 i I Co 2508/11.

Wobec nadania na rzecz powódki klauzuli wykonalności wyrokowi z dnia 19 marca 2008 r. w sprawie o sygn. akt VIII GC 28525/06, pomimo treści art. 1060 §3 k.p.c., Skarb Państwa - Prezydent (...) W. wystąpił z powództwem przeciwegzekucyjnym podnosząc, iż po wydaniu przedmiotowego wyroku z dnia 19 marca 2008 r. na podstawie, którego egzekucję prowadziła I. F., powstał kolejny tytuł egzekucyjny niweczący uprawnienia, jako wierzyciela I. F., a mianowicie wyrok z dnia 27 maja 2010r. Sądu Rejonowego dla m.st. Warszawy w Warszawie wydany w sprawie VI C 887/11, nakazujący I. F. opróżnienie spornego lokalu użytkowego.

W ramach powyższego postępowania przeciwegzekucyjnego zostały wydane trzy postanowienia z 12 sierpnia 2011 r., z 27 kwietnia 2012 r. i 21 maja 2012 r. o zabezpieczeniu powództwa Skarbu Państwa- Prezydenta (...)W. poprzez zawieszenie postępowania egzekucyjnego prowadzonego przez I. F. we wszystkich prowadzonych sprawach egzekucyjnych w przedmiocie świadczenia niepieniężnego. Wszystkie trzy ww. postanowienia Sądu Rejonowego zostały utrzymane w mocy postanowieniami Sądu Okręgowego w Warszawie V Wydział Cywilnego - Odwoławczego poprzez oddalenie zażaleń powódki. Sąd Odwoławczy wskazał na słuszność udzielonego Skarbowi

Państwa zabezpieczenia wobec powstania nowego tytułu egzekucyjnego zmieniającego sytuację prawną lokalu nr (...) w budynku przy ul. (...) w W.. Powódka ponadto przegrała proces przeciwegzekucyjny wobec oddalenia jej apelacji.

Następnie prowadzone z wniosku I. F. postępowania egzekucyjne w zakresie świadczenia niepieniężnego zostały umorzone, prócz jednego postępowania prowadzonego w sprawie I Co 2508/11. W toku postępowania zażaleniowego Sąd Okręgowy w Warszawie zmieniając orzeczenia sądu I instancji umorzył postępowania egzekucyjne prowadzone w sprawach I Co 1463/14 i I Co 2856/09 (postanowienia V Cz 367/15 i V Cz 424/15). Natomiast sprawa I Co 2856/09 nadal jest w toku, albowiem inny skład orzekający w Sądzie Okręgowym w Warszawie uchylił postanowienie Sądu Rejonowego o umorzeniu postępowania i uznał, iż brak jest podstaw do umorzenia postępowania egzekucyjnego.

Należy zaznaczyć, iż umarzając postępowanie egzekucyjne w sprawach I Co 1463/14 i I Co 2856/09 Sąd Okręgowy w Warszawie zaznaczył, iż prowadzona przez powódkę egzekucja na podstawie tytułu wykonawczego została pozbawiona podstaw prawnych. Sprawa dotyczyła bowiem przywrócenia posiadania lokalu użytkowego nr (...), do którego wydania na rzecz powódki był pierwotnie zobowiązany Skarb Państwa – Prezydent (...)W.. Jednakże w wyniku kolejnego wyroku sądu, to powódce nakazano wydanie lokalu Skarbowi Państwa. Z tych względów tytuł wykonawczy na rzecz powódki został pozbawiony wykonalności, a w toku trwania procesu istniały podstawy do zabezpieczenia powództwa przeciwegzekucyjne poprzez zawieszenie egzekucji. Skoro w sprawie VIII GC 2825/06 doszło do uchybienia przy nadaniu klauzuli wykonalności wyrokowi posesoryjnemu na rzecz powódki, to skierowanie powództwa przeciwegzekucyjnego przez Skarb Państwa było jedynym środkiem, który mógł zapewnić Skarbowi Państwa obronę przez egzekucją prowadzoną w sprawie I Co 2856/09.

Powódka argumentowała, że postępowania te i wydane orzeczenia na lata zablokowały egzekucje prowadzone przez powódkę. Jej zdaniem niesłusznie. W tym powódka upatrywała niezgodności z prawem zaskarżonych orzeczeń i odpowiedzialność odszkodowawczą Skarbu Państwa. Powódka wskazywała, iż orzeczenia Sądów były merytorycznie błędne, ponadto sądy wydawały różne rozstrzygnięcia w podobnych sytuacjach. Zdaniem powódki zarówno udzielenie zabezpieczenia Skarbowi Państwa poprzez zawieszenie egzekucji, jak i utrzymywanie w mocy tychże rozstrzygnięć, było błędne i niezgodne z prawem. Dodatkowo podnosiła, iż orzeczenia Sądu Okręgowego w Warszawie V Wydziału Cywilnego Odwoławczego, które nie uwzględniały zażaleń powódki oraz skarg powódki na przewlekłość postępowania w przytoczonych wyżej sprawach, były niezgodne z prawem.

Mając na uwadze powyższe ustalenia należy zauważyć, iż zgodnie z art. 417¹ § 2 k.c. jeżeli szkoda została wyrządzona przez wydanie prawomocnego orzeczenia lub ostatecznej decyzji, jej naprawienia można żądać po stwierdzeniu we właściwym postępowaniu ich niezgodności z prawem, chyba że przepisy odrębne stanowią inaczej. W myśl powyższego przepisu zasadą jest, zatem uzyskanie prejudykatu we właściwym postępowaniu jak np. skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia (art. 424¹ k.p.c. i n.) i dopiero wystąpienie z powództwem odszkodowawczym. Jednakże, gdy brak jest możliwości tzw. przedsądu strona może dochodzić swych roszczeń z pominięciem tej drogi.

Istotnym w tym względzie przepisem jest art. 424^{1b} k.p.c., który *expressis verbis* stanowi, że w wypadku prawomocnych orzeczeń, od których skarga nie przysługuje, odszkodowania z tytułu szkody wyrządzonej przez wydanie prawomocnego orzeczenia niezgodnego z prawem można domagać się bez uprzedniego stwierdzenia niezgodności orzeczenia z prawem w postępowaniu ze skargi, chyba że strona nie skorzystała z przysługujących jej środków prawnych. W sytuacji gdy przepisy nie będą przewidywały trybu stwierdzenia niezgodności z prawem danych decyzji lub postanowień – przyjmuje się, że wówczas ową niezgodność winien ustalać sąd odszkodowawczy.

Należy przy tym zaznaczyć, iż powództwo o odszkodowania za szkodę wyrządzoną wydaniem prawomocnego orzeczenia nie może stanowić polemiki z zapadłymi rozstrzygnięciami w sprawie, z tego względu ustawodawca określił ramy zaskarżenia jedynie do prawomocnych orzeczeń. Zasada dwuinstancyjności ma bowiem gwarantować formę kontroli orzeczeń wydanych w pierwszej instancji. Już z tego względu zaskarżone postanowienia I instancji nie mogą być brane pod uwagę.

Żądanie odszkodowania z tytułu potencjalnej szkody wyrządzonej przez wydanie orzeczenia niekończącego postępowania w sprawie nie wymaga uprzedniego stwierdzenia niezgodności z prawem, a warunkiem dochodzenia takiego odszkodowania jest skorzystanie przez stronę z przysługujących jej środków prawnych skierowanych przeciwko orzeczeniu niekończącemu postępowania w sprawie. (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 9 marca 2011 r. II BP 20/10 LEX nr 1375340)

W procesie odszkodowawczym istnieją trzy przesłanki, do których wykazania zobowiązana jest strona powodowa, a mianowicie powstanie szkody, bezprawne zachowanie i adekwatnych związek przyczynowy pomiędzy ww. przesłankami. Powódka w pozwie, poza poniesionymi kosztami opłaty sądowej od wniosku egzekucyjnego lub opłaty od zażaleń, które są opłatami wymaganymi na podstawie ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych z dnia z 28 lipca 2005 r., nie wykazywała w inny sposób doznanej przez siebie szkody majątkowej. Żądając odszkodowania za szkody majątkowe czy to z tytułu żądania głównego czy ewentualnego nie wskazała, na czym polega jej szkoda i w czym się przejawia. Sam fakt stwierdzenia w pewnych okresach przewlekłości postępowania nie stanowi o szkodzie powódki w rozumieniu art. 361 k.c. Także fakt wydania rozstrzygnięcia przez Sąd I instancji, które zostało zmienione w II instancji, nie stanowi sam w sobie szkody powódki, która musi być zindywidualizowana, a nie czysto hipotetyczna. W trybie odrębnych przepisów, zgodnie z ustawą z dnia 17 czerwca 2004 r. o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu przygotowawczym prowadzonym lub nadzorowanym przez prokuratora i postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki, po stwierdzeniu przewlekłości powódka otrzymała już rekompensatę pieniężną z tego tytułu przewidzianą prawem. Sąd przyznając świadczenie powódce precyzyjnie wskazał, iż związane są one ze zbyt długim podejmowaniem czynności sprawach I Co 2856/09 i I Co 2508/11. Jest to szczególny tryb, w którym strona nie ma obowiązku wykazywania, iż z tytułu długotrwałości postępowania sądowego doznała jakiegokolwiek uszczerbku.

Natomiast w sprawie odszkodowawczej, zgodnie z rozkładem ciężaru dowodu (art. 6 k.c.) powódka była obowiązana udowodnić wszystkie przesłanki odpowiedzialności odszkodowawczej, w tym niezgodność z prawem skarżonych przez nią prawomocnych orzeczeń sądowych, co których nie mogła wnieść skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem.

Podkreślić należy, iż orzeczenie niezgodne z prawem to orzeczenie niewątpliwie sprzeczne z zasadniczymi i nie podlegającymi różnej wykładni przepisami albo wydane w wyniku szczególnie rażąco błędnej wykładni lub niewłaściwego zastosowania prawa, które jest oczywiste i nie wymaga głębszej analizy prawnej. Tylko w takim przypadku orzeczeniu sądu można przypisać cechy bezprawności. Istotą władzy sądowniczej jest orzekanie w warunkach niezawisłości, w sposób bezstronny, zależny nie tylko od obowiązujących ustaw, ale także od wewnętrznego przekonania sędziego oraz jego swobody w ocenie praw i faktów stanowiących przedmiot sporu. Treść orzeczenia zależy również od wyników wykładni, które mogą być różne, w zależności od jej przedmiotu i przyjętych metod. W związku z tym może istnieć wiele możliwych interpretacji, a sam fakt wykładni z natury rzeczy cechuje subiektywizm. Zatem w odniesieniu do działalności jurysdykcyjnej sądu, pojęcie bezprawności nie jest tożsame z takim pojęciem funkcjonującym na gruncie odpowiedzialności cywilnoprawnej. (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 października 2012 r. I CNP 13/12 LEX nr 1293664).

Odmienność zapadłych rozstrzygnięć w różnych postępowaniach nie stanowi, zatem samo w sobie, o niezgodności z prawem tych orzeczeń. Zauważyć w tym miejscu należy, iż w niniejszej sprawie sytuacja uległa komplikacji przez nadanie przeciwko Skarbowi Państwa postanowieniem z dnia 20 sierpnia 2008 r. klauzuli wykonalności wyrokowi z dnia 19 marca 2008 r. w sprawie o sygn. akt VIII GC 28525/06 w zakresie egzekucji świadczenia niepieniężnego, pomimo wyraźnej dyspozycji art. 1060 §3 k.p.c. Fakt wydania powyższego postanowienia o nadaniu klauzuli wykonalności, nie był objęty żądaniem pozwu.

Oczywiste naruszenie prawa musi mieć - tak jak przy skardze o stwierdzenie niezgodności - **charakter kwalifikowany**, czyli musi być widoczne prima facie, a stwierdzenie takiego naruszenia przez sąd odwoławczy musi nastąpić w związku z uwzględnieniem środka, musi być wyraźne i nie można go domniemywać (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 listopada 2015 r. V CSK 122/15 LEX nr 1828260).

Zauważyć należy, iż granice swobody sędziego przy ocenie materiału dowodowego wyznaczają trzy czynniki: logiczny (obowiązek wyciągnięcia z materiału dowodowego wniosków logicznie prawidłowych), ustawowy (powinność rozważenia całego materiału dowodowego) oraz ideologiczny (psychologiczny), przez który rozumie się świadomość prawną sędziego, kulturę prawną oraz system reguł pozaprawnych i ocen społecznych, do których odsyłają normy prawne. Zarzut przekroczenia swobodnej oceny dowodów, skutkującej błędnymi ustaleniami faktycznymi może być skuteczny tylko wtedy, gdy skarżący wykażą przekroczenie swobody sędziowskiej, w zakresie którego z powyżej wymienionych kryteriów. Samo przedstawienie przez stronę odmiennych wniosków niż wynikają z oceny dokonanej przez Sąd I czy II instancji, nie świadczy jeszcze o przekroczeniu swobodnej oceny dowodów (por. uzasadnienie wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 10 maja 2016 r. I ACa 1076/15).

W tym kontekście Sąd Okręgowy ocenił, iż powódka nie wykazała, iż wskazane w pozwie orzeczenia są niezgodne z prawem, w rozumieniu art. 417¹ § 2 k.c. Ewentualne odmienności w wydanych orzeczeniach różnych składów Sądu Odwoławczego wynikały z różnej wykładni prawa, a także sposobu podejścia do wydanego z uchybieniem prawa, na rzecz powódki, orzeczenia o nadaniu klauzuli wykonalności przeciwko Skarbowi Państwa w zakresie egzekucji świadczenia niepieniężnego. Podobnie należy ocenić orzeczenia sądu pierwszej instancji, które następnie zostały skorygowane przez instancję odwoławczą, wobec przyjęcia innej wykładni prawa. Nie mogą być one automatycznie kwalifikowane, jako działanie bezprawne, rodzące obowiązek odszkodowawczy. Powódka zarzuca pozwanemu, iż wydając wskazane przez nią postanowienia działał niezgodnie z prawem, przy czym nie wskazuje dokładnie, na czym owa bezprawność miałyby polegać. Zdaniem Sądu powódka przedstawiła jedynie subiektywną ocenę wydanych orzeczeń, z którymi się nie godzi.

Obok żądania odszkodowania za szkodę majątkową powódka dochodziła również zadośćuczynienia za wydanie orzeczeń wskazanych w treści pozwu, które uznawała za niezgodne z prawem. Podniosła również, że powołane orzeczenia, w tym umarzające postępowania egzekucyjne naruszają jej dobra osobiste, w szczególności prawo do sprawiedliwego i zgodnego z prawem postępowania. Podniosła, że została upokorzona, poniżona, dyskryminowana i zignorowana. Naruszono godność powódki, a także prawo do równego traktowania stron. Wskazane orzeczenia całkowicie zniweczyły trwającą od 11 grudnia 2009 roku egzekucję (łącznie 1917 dni), przy czym w części w sprawie I Co 2508/11, wyłączonej ze sprawy I Co 2856/09, egzekucja trwa nadal.

Analizując powyższe żądanie w zestawieniu z ustalonym stanem faktycznym Sąd Okręgowy ocenił, iż powódka nie wykazała, na podstawie jedynie wydanych orzeczeń sądowych, iż doszło do naruszenia dóbr osobistych powódki, albowiem podejmowane czynności Sądów miały umocowanie w przepisach prawa.

Powódka nawet nie wskazała konkretnych zachowań, wskutek których miałyby dojść do naruszania jej dóbr osobistych, a samo tylko wydanie skarżonych orzeczeń nie spowodowało naruszenia dóbr osobistych powódki. Powódka nie zawnioskowała również żadnych innych dowodów na poparcie swych twierdzeń. Nie sposób za takie uznać tylko orzeczeń wymienionych przez powódkę w pozwie, czy sam fakt dłuższego niż oczekiwane, trwania postępowania sądowego cywilnego. Sam fakt, iż powódka nie zgadza się z merytorycznym rozstrzygnięciem sprawy nie stanowi automatycznie o upokorzeniu powódki, czy o nierównym traktowaniu, czy ignorowaniu powódki. Przegrany proces także nie narusza godności strony postępowania, która go przegrywa.

Zgodnie z przepisem art. 23 k.c. dobra osobiste człowieka, jak w szczególności zdrowie, wolność, cześć, swoboda sumienia, nazwisko lub pseudonim, wizerunek, tajemnica korespondencji, nietykalność mieszkania, twórczość naukowa, artystyczna, wynalazcza i racjonalizatorska, pozostają pod ochroną prawa cywilnego niezależnie od ochrony przewidzianej w innych przepisach. Katalog ten nie ma przy tym charakteru zamkniętego – jest katalogiem otwartym, doprecyzowywanym i dookreślanym przez orzecznictwo (ze szczególnym uwzględnieniem zasadniczej w tym zakresie roli orzecznictwa Sądu Najwyższego).

Uprawnienie do ochrony dóbr osobistych znajduje podstawę w regulacji zawartej w art. 24 § 1 k.c., zgodnie z którym ten, czyje dobro osobiste zostaje zagrożone cudzym działaniem, może żądać zaniechania tego działania, chyba że nie jest ono bezprawne. W razie dokonanego naruszenia może on także żądać, ażeby osoba, która dopuściła się naruszenia,

dopełniła czynności potrzebnych do usunięcia jego skutków, w szczególności ażeby złożyła oświadczenie odpowiedniej treści i w odpowiedniej formie. Na zasadach przewidzianych w kodeksie może on również żądać **zadośćuczynienia pieniężnego** lub zapłaty odpowiedniej sumy pieniężnej na wskazany cel społeczny.

Nadto, przepis art. 24 k.c. wprowadza domniemanie bezprawności naruszenia dóbr osobistych, zgodnie zaś z ogólną zasadą zawartą w art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Wobec tego na podstawie art. 24 k.c. w związku z art. 6 k.c. ciężar udowodnienia braku bezprawności spoczywa na tym, kto dobro prawne narusza, a zatem na pozwanym. Bezprawnym zaś jest każde działanie naruszające dobro osobiste, jeżeli nie zachodzi żadna ze szczególnych okoliczności usprawiedliwiających takie działanie.

Wobec wprowadzonego przez ustawę domniemania bezprawności naruszenia dóbr osobistych okolicznością, którą wykazać musi powód, jest sam fakt naruszenia jego dóbr osobistych, który w sposób oczywisty stanowi zasadniczą przesłankę powstania odpowiedzialności z tytułu ochrony dóbr osobistych. Podkreślił to Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 17 czerwca 2004r. (sygn. akt V CK 609 / 03, nr LEX 109404), w którym rozważając kolejność podejmowanych działań stwierdził, że „rozpoznając sprawę w przedmiocie ochrony dóbr osobistych sąd powinien w pierwszej kolejności ustalić, czy doszło do naruszenia dobra osobistego, a dopiero w przypadku pozytywnej odpowiedzi ustalić, czy działanie pozwanego było bezprawne”.

W doktrynie i w orzecznictwie podkreśla się powszechnie, że „ocena, czy nastąpiło naruszenie dobra osobistego, nie może być dokonana według miary indywidualnej wrażliwości osoby, która czuje się dotknięta zachowaniem innej osoby” (por. wyrok Sądu Najwyższego z 5 kwietnia 2002r., sygn. akt II CKN 953/00, LEX nr 55098; podobne stanowisko Sąd Najwyższy zajął w wyroku z dnia 11 marca 1997r., sygn. akt III CKN 33 / 97, OSNC 1997 / 6 – 7 / 93), lecz musi mieć charakter obiektywny. Przy ocenie naruszenia dobra osobistego należy, zatem uwzględnić szerszy kontekst społeczny i pod tym kątem dopiero dokonać ustalenia, czy dane zachowanie w powszechnym odbiorze społecznym miało charakter naruszenia dobra osobistego.

W ocenie Sądu nie doszło do naruszenia dóbr osobistych powódki. Twierdzenia powódki należy uznać za subiektywne. Sąd podziela pogląd wyrażony w wyroku z 22.04.2016 r. Sądu Apelacyjnego w Katowicach w sprawie I ACa 99/16 9 (LEX nr 2061811), iż prawo strony do rozpoznania sprawy sądowej „w rozsądnym terminie” nie mieści się w katalogu podlegających stosownie do art. 23 k.c. ochronie dóbr osobistych. Właśnie brak możliwości kompensowania na podstawie przepisów kodeksu cywilnego krzywdy spowodowanej naruszeniem prawa strony do rozpoznania sprawy bez zbędnej zwłoki, był jedną z przyczyn wprowadzenia w 2004 r. szczególnej regulacji, przewidującej rodzaj rekompensaty pieniężnej dla strony w przypadku stwierdzenia takiej zwłoki w rozpoznaniu sprawy. Z takiej regulacji powódka skorzystała. W katalogu podlegających ochronie dóbr osobistych nie mieści się także zaufanie do organów Państwa. Zaufanie takie (jego brak) mieści się w relacji obywatelskiej, nie zaś w relacji osobistej.

Natomiast fakt naruszenia dobra osobistego musi mieć charakter obiektywny, a nadto działania pozwanego Skarbu Państwa nie można uznać za działania bezprawne. Pozwany uchylił domniemanie bezprawności wykazując, iż Sądy wydające orzeczenia działały, na podstawie i w granicach obowiązującego prawa.

W konsekwencji Sąd ocenił, iż brak jest podstaw do przyznania odszkodowania za szkody majątkowe, czy też zadośćuczynienia za szkody niemajątkowe powódki wobec braku wykazania istnienia szkody, naruszenia dobra osobistego powódki, jak i braku bezprawności działania pozwanego.

W świetle powyższych rozważań także roszczenie powódki o ustalenie odpowiedzialności pozwanego za ewentualne mogące powstać w przyszłości szkody u powódki podlegało oddaleniu, bowiem brak jest wykazania interesu prawnego. Zgodnie z art. 189 k.p.c. powód może żądać ustalenia przez sąd istnienia lub nieistnienia stosunku prawnego lub prawa, gdy ma w tym interes prawny. Należy wskazać, iż interes prawny zachodzi wtedy, gdy w wyniku uprawomocnienia się wyroku ustalającego, zapewni on powodowi ochronę prawnych interesów. Powszechnie w judykaturze przyjmuje się, iż brak jest interesu prawnego ten, w przypadku, gdy powód może poszukiwać ochrony prawnej w drodze powództwa o zasądzenie. Wydanie wyroku zasądającego możliwe jest, bowiem dopiero gdy ustalona zostanie legitymacja czynna powoda, a wyrok ustalający istnienie stosunku prawnego nie zapewni

definitywnej ochrony prawnej, ponieważ nie jest - w przeciwieństwie do wyroków zasądających - wykonalny na drodze egzekucji sądowej (orzeczenie SN z dnia 13 kwietnia 1965 r., II CR 266/64; wyrok SN z dnia 22 listopada 2002 r., IV CKN 1519/00). Interes prawny nie zachodzi z reguły, gdy zainteresowany może na innej drodze osiągnąć w pełni ochronę swoich praw (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 czerwca 1997 r., II CKN 201/97, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 stycznia 1998 r., II CKN 572/97, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 października 2000 r. II CKN 750/99 oraz wyrok Sądu Najwyższego z dnia 29 marca 2001 r., I PKN 333/00, wyrok SN z dnia 22 listopada 2002 r. IV CKN 1519/00).

W ocenie Sądu powódka nie wykazała istnienia interesu prawnego w ustaleniu ewentualnej odpowiedzialności pozwanego na przyszłość skoro wniosła jednocześnie o zapłatę świadczeń pieniężnych z tego tytułu, a zatem wystąpiła z roszczeniem dalej idącym.

Wobec powyższego Sąd orzekł jak w sentencji.

O kosztach procesu Sąd postanowił na zasadzie art. 102 k.p.c. zgodnie z zasadą słuszności. Sąd miał na uwadze trudną sytuację życiowo – finansową powódki. Z tych względów powódka była zwolniona od kosztów sądowych postanowieniem z dnia 20 lutego 2015 r. (k 65-66). W ocenie Sądu trudna sytuacja majątkowa powódki, czas trwania postępowań w których powódka dochodziła egzekucji przywrócenia posiadania nieruchomości lokalowej, subiektywne poczucie krzywdy wobec przegrania procesu, powodują iż słusznym jest nieobciążanie powódki kosztami procesu.